

uretfærdigste, man kunde være med til. Det ærede Medlem vil vistnok ikke, naar han faar disse Oplysninger, være med til at føre Værditolden ind i Livet, men han vil snarere være med til at yde nogen Retfærdighed til Industrien paa de forskellige Omraader, hvor der kunde være Trang dertil. Landbruget vil nu have Skattelettelse, men vi hørte jo, at det ærede Medlem for 9de Kreds (la. Cour) udtalte, at han ikke troede, det vilde blive til stor Lettelse for Landbruget, men selv om det ikke bliver Tilfældet, saa have de dog Troen derpaa, og Købstædernes Repræsentanter ville al Tid gaa med til det, der kan gavne Landbruget. Men naar det nu er saaledes, kunde man saa ikke ogsaa vente lidt Retfærdighed over for, hvad Købstæderne og Industrien gerne vilde opnaa? Jeg vil haabe, at det vil ske. Maaske Vinden endnu ikke blæser ad den Kant, men saa maa vi vente, Vinden vil vistnok senere blæse op fra en noget anden Kant, saa at der kan blive vist Retfærdighed i lige Grad mod Købstæderne og Landet.

Finansministeren (Hørring): Jeg kan jo ikke nægte, at de Udtalelser, som kom fra det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), have overrasket mig noget, og navnlig, at det ærede Medlem sluttede med at tilraade, at man skulde nægte det foreliggende Forslag Overgang til 2den Behandling. Hvis det ærede Medlem er i Overensstemmelse med det Parti, hvortil han hører, og som danner Flertallet i det andet Ting, naar han saaledes har tilraadet at nægte Forslagets Overgang til 2den Behandling, er det noget nyt, som er kommet ind i Sagen. Det har hidtil ikke været Folketingsflertallets Stilling, og har umulig kunnet være det. Man har i Folketinget siden Samlingen 1896—97 behandlet dette Forslag ved 1ste Behandling og derefter henvist det til Udvalg; der er ikke foretaget videre derved. Nu siger ganske vist det ærede Medlem, at det var blot saadan en hensynsfuld Maade at optræde paa, Meningen var i Virkeligheden den, at man ikke vilde behandle Forslaget. Jeg siger herimod, at det ærede Medlem tager fejl; han kan ikke have Ret paa dette Punkt. Hvis det var Meningen, vilde det være ganske uforsvarligt, at Flertallet i Folketinget ikke oprigtigt og ligefremt havde sagt, hvad det mente, at det ikke vilde behandle Brændevinsforslaget, thi det er ganske sikkert — derom er jeg fuldstændig overbevist — at, hvis man i Samlingen

1896—97 havde vedtaget de tre Skattelove i Folketinget, men nægtet at behandle Brændevinslovsforslaget, havde man derved standset Skattereformen i Folketinget, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Derfor har jeg ikke Lov til at tro, at det ærede Medlem har Ret i sin Mening om Folketingets Stilling i denne Sag. Jeg skal her yderligere henvise til den Betænkning, som Flertallet i Folketingets Udvalg afgav den 3dje April 1897, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier deraf. Flertallet siger der: „Medens der i Udvalget ligesom i Toldkommissionen er Enighed om, at Statskassen under Hensyn til Toldindtægternes stadige Stigning ikke behøver fuld Dækning for hele denne Nedgang“ — en Nedgang af 5½ Mill. Kr. paa Toldafgifterne — „er man paa den anden Side klar over, at Finanserne maa kræve Erstatning for den væsentlige Del af de Indtægtstab, Toldreformen medfører. Da Kompensations-Spørgsmaalet imidlertid ikke foreligger til praktisk Afgørelse, før man i Hovedsagen er bleven enig om Toldtariffens Affattelse, foretrækker Udvalgets Flertal at afvente Regeringens og Landstingets Stilling til de af Folketinget vedtagne Ændringsforslag, inden man gaar til Forhandling om Kompensations-Spørgsmaalets Løsning“. Denne Udtalelse fremkom samtidig med, at man havde vedtaget de to Lovforslag om Overgang af en Del af de direkte Statsskatter til Kommunerne og om Indkomst- og Formueskat, og ligeledes samtidig med, at man vedtog Forslaget om Toldafgifterne. Man erkender saaledes, at der er Spørgsmaal om en Kompensation for Nedgangen i Toldafgifterne og tillige for en væsentlig Del i Statsindtægterne. Saa kan og maa der selvfølgelig fra Regeringens Side spørges: Hvor kan og skal da denne Kompensation hentes fra? Jeg tror, man i saa Henseende tidligere har svaret: Gennem en Indkomstskat. Dette kunde imidlertid ikke være Udvalgsflertallets Svar paa dette Spørgsmaal af den Grund, at man havde behandlet og vedtaget Forslaget om Indkomstskatten og sendt det herop med Ønsket om, at det maatte blive vedtaget ufrændret. Dermed var den Adgang til Kompensation lukket, og saa vil jeg spørge de Herrer: Hvor skulde man saa hente Kompensation fra, undtagen netop gennem en forhøjet Brændevinsafgift? Jeg ved intet andet Sted, og jeg tvivler paa, at Folketingsflertallet eller det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) kan anvise nogen anden Vej. Saaledes maatte i alt